https://www.youtube.com/shorts/PfpGVpKjHsg

https://www.youtube.com/shorts/2tSIAFVk3o4

https://www.youtube.com/shorts/Dl5azyjv8lk

https://www.youtube.com/shorts/C1eMwYNmRwE

https://www.youtube.com/shorts/wETpihf2tQU

https://www.youtube.com/shorts/3hDq7UX_VjI
get out de way \\

https://www.youtube.com/shorts/_vjteeOhwIc
get out de way john
https://www.youtube.com/shorts/pYREbcfHo-I
https://www.youtube.com/shorts/zXLn55x6CpE

https://www.youtube.com/shorts/ubttktbhnlk
https://www.youtube.com/shorts/xEK0AZ_SwZE

hitler liet zich zelf niet dood maken daar had hij geesten voor

ik kan niet meer pindekaas eten dan stik ik

waarom zou ik mijn beste leven op aarde laten geboren worden ik kan toch gewoon mijn bloed sparen

18 jaar geleden At ik heel brood pindakaas ,kleuren hagel , kaas
in 1 hele dag

1 brood per dag

nu kan ik nooit meer pindakaas eten

vogels kracht zinger door donkeren nacht

vlinders bloemen door water van het ijs

God like Child

Boven De Piramide Hoger af van aarde weg Stroom ik in de hogere stroom en spreid ik mijn wijsheid uit in rust en mijn eigen pirmide gebouwd met mijn leven kracht denken wacht

Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester.
In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.
301
Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .
Lyra.
In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen.

Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.

Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten. Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou „de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken. Als zij deze liefde wilden begrijpen, zou een ieder het groote geluk ontvangen, doch daarvoor moest men dienen. Ik liet Dectar tot mij komen en hij zei: „Is de grootmeester gereed om mij te ontvangen?”

„Kom, Dectar.”

„Wanneer de Goden willen, dat je nog grooter wordt, beste Venry, dan ik zien en voelen kan, maakt het mij angstig. Ik vraag mij af, Venry, ben je wel zeker van jezelf? Ik kan de Goden niet voelen, maar in mij kwam angst, toen al die wonderen zoo maar voor mijn oogen plaats vonden. Je bent machtig, als geen van ons. Ik dacht je moeder te zien, Venry, is dat mogelijk?”

„Lag er angst in haar, Dectar?”

„Dat heb ik niet kunnen voelen, Venry, maar ik zag haar heel

302

onverwachts en ik dacht haar te begrijpen. Je leefde eigenlijk in je eigen omgeving. Voelde je je daar thuis?”

„Je hebt goed gezien, Dectar, mijn lieve Moeder waarschuwde mij, doch in haar was geen angst. Toen ik kind was, heeft zij mij hiervan verteld en thans zijn wij zoover. Maar bedenk, beste Dectar, ik ben slechts het instrument, ik ben eigenlijk niets. Al die wonderen zijn machtig en toch zoo eenvoudig. In hun oogen zijn het wonderen, omdat zij zich blindstaren op macht en het neerknielen van hun slaven heerlijk vinden. In mij zal je die eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem”, die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem”, door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?”

„O, Venry, ik ben zoo gelukkig.”
„Ja, Dectar, nu zijn wij ons zelf, doch wij beiden gaan verder. Jij in de liefde, maar ik moet mijn taak afmaken. Ik vraag echter, vertel mij, als je alles weet en jezelf kent, het bewustzijn in je gekomen is en op wolken zweeft, als je je tweelingziel aan het hart drukt, die je door leed en smart hebt verdiend, wat je dan voelt?
Maar wanneer je straks op „de weide” bent, beste Dectar, zal je dan weten of de dingen, die je in andere levens bezat, grooter waren dan dit geluk? Ik wil weten, mijn vriend, of een kroon machtiger is dan de liefde, ook al ben ik ervan overtuigd wat je antwoord zal zijn, zooals het groote geluk dat nu in je is en uit je straalt, ook mij dan zal toelachen. Maar ik vraag mij nu reeds af, beste vriend, of je daarvoor wel de krachten bezit en of je niet zal bezwijken. Wat zal je doen, Dectar, als je hart is vervuld
303

,,Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester.
In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.
301
Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .
Lyra.
In den hoogen koepel van den Tempel,,

bid voor eeuwigheid en perfect als of de tijd stil staat en ik al slaap

ik ga is in het hoekje bij die persoon zitten

weet gewoon dat die daar zit

en ik bij hem ben

mmm **eigenschappen niet zien, Dectar, door jou heb ik geleerd eenvoudig te zijn, maar wie mij anders ziet, heeft van eenvoud geen begrip. De Goden willen, dat wij wonderen beleven, doch het kleinste insect is daartoe in staat, want het behoort tot het leven van „Hem", die aan ons het leven gaf. In het allerkleinste wezen ligt die kracht, Dectar, maar in ons het bewustzijn ervan. Er is slechts één God, mijn vriend, die aan al Zijn Leven gevoel en bezieling gaf; één vonkje, dat van den hemel valt, vertegenwoordigt „Hem", door wien al deze wonderen zijn. Het is maar een vonk en toch is zij in staat Zijn Grootheid te vertegenwoordigen, want zij geeft licht. Maar vertel mij, beste Dectar, ben je gelukkig?"**
„O, Venry, ik ben zoo gelukkig."mmm

werd ik door velen hartelyk ontvangen en er was feest ter eere van hen, die waren teruggekeerd. Vele vrouwen schreiden nog steeds zoo, dat ik dacht dat zij haar zielen zouden droogschreien, totdat er geen traan meer in haar was. Het waren zielige menschen en wat zou men met die wezens moeten beginnen? Zij waren immers niet te helpen.
Ik had veel bereikt en toch was ik nog niet daar waar ik wilde wezen. Ik was met dit resultaat nog niet tevreden, want ik wilde de eerste sfeer bereiken. Nadat ik mij alles had eigen gemaakt tot de diepste problemen en in de natuur was doorgedrongen, zocht ik dus na eenigen tijd den broeder weer op en nu vertelde deze mij, dat wij weer aan een andere reis zouden beginnen. Wederom leerde ik allerlei overgangen kennen; daarna gingen wij naar de aarde en na een jaar keerden wij naar onze sfeer terug. De broeder nam mij nu vele proeven af. Nu kon ik bidden, want ik had in dien tijd geleerd, hoe men een eenvoudig gebed moet opzenden. Voor wij in onze sfeer terugkeerden, had ik reeds besloten om weer

voor eenige jaren af te dalen. Thans zou mijn reis naar de duisternis eenige jaren duren, want nu heerschte er geen twijfel meer in mij. Ik was mij bewust van alles wat ik deed en ik wist hoe ik mij moest verbinden, wat er ook tot mij zou komen. Nu zou ik, al duurde het langer, niet zoo te lijden hebben als op mijn eersten tocht. Deze reis wil ik je niet beschrijven. Het zij voldoende, dat ik af daalde en dat ik geen seconde aarzelde mij geheel te geven waar hulp noodig was. Twee volle jaren duurde het eer ik weer boven kwam. Lang voor de aarde, maar slechts een flits voor de eeuwigheid. Toch had ik in die flits heel wat werk verricht; veel leed had ik kunnen veranderen in geluk en ik had onnoemlijk veel geleerd. Ik verzachtte wonden en heelde zielen. O, hoeveel is daar te doen! Wij zullen niet ophouden, voordat de hel in een sfeer van licht is veranderd. Toen ook die tijd weer voorbij was en wij naar onze eigen sfeer terugkeerden, haalde mijn leermeester mij aan de grens van de duisternis af en tezamen gingen wij mijn sfeer binnen. Nu zag ik geen herfst

242

meer; in mij lag de stille rust van een goede geestelijke afstemming. De grauwheid, die ik in alles had gezien en gevoeld, was verdwenen. Langen tijd vertoefde ik in de natuur en mediteerde en dacht aan alles, wat ik had mogen beleven. Alle psychische wetten, die mij op school waren geleerd, had ik mij eigen gemaakt, ik bedoel die van de hellen van de aarde, tot aan mijn eigen afstemming toe. Toen ik met mediteeren gereed was gekomen, zeide de broeder, dat wij een nieuwe reis zouden ondernemen.

Naar de eerste sfeer.

Voor wij vertrokken zei de broeder tot mij: „Groet hen die u lief zijn en die u begrijpen, Gerhard, want vooreerst zult gij hier niet terugkeeren!” Ik deed wat mijn leermeester wenschte en daarna gingen wij op reis. Rechts van mij ging de broeder, dien ik lief had zooals een kind zijn vader en moeder kan liefhebben. Voor mij was hij beide geweest en altijd zou ik daar dankbaar voor blijven. Wij wandelden geruimen tijd, maar plotseling dacht ik, dat de natuur ging veranderen. Zag ik goed, of verbeeldde ik mij maar wat? Maar neen, ik zag groen, werkelijk groen, zooals op aarde. Hoe verder wij kwamen, hoe meer de natuur en alles wat er in leefde veranderde.

„Zijn wij hier reeds eerder geweest, broeder?”

„Neen,” zeide hij, „hier waren wij nog niet.”

Verder gaf hij mij geen uitleg. De hoornen waren in hun zomerkleed en ik zag bloemen, die ik in al den tijd, dien ik hier leefde, niet had gezien. De eene kreet van verwondering slaakte ik na den andere. „Zie daar, broeder, vogels! Waar gaan wij heen? Het is hier zoo heel anders dan in mijn sfeer. Ik heb die lieve diertjes in tijden niet gezien. Droom ik of is het werkelijkheid? Zeg mij dan toch waarheen wjj gaan,

broeder.” Ik zag mijn leermeester aan en wachtte af wat
hij zou zeggen. „Alles verandert, broeder.”
„Luister, Gerhard. Wij zijn op weg naar de eerste sfeer.’’
„Wat zegt u?”
243

niet te helpen.+

in de natuur was doorgedrongen

De broeder nam mij nu
vele proeven af. Nu kon ik bidden, want ik had in dien tijd
geleerd, hoe men een eenvoudig gebed moet opzenden.

Twee volle jaren duurde het eer ik weer boven kwam. Lang
voor de aarde, maar slechts een flits voor de eeuwigheid. (en flits)

Wij wandelden geruimen
tijd, maar plotseling dacht ik, dat de natuur ging
veranderen. Zag ik goed, of verbeeldde ik mij maar wat?
Maar neen, ik zag groen, werkelijk groen, zooals op aarde.
Hoe verder wij kwamen, hoe meer de natuur en alles wat
er in leefde veranderde.
„Zijn wij hier reeds eerder geweest, broeder?”
„Neen,” zeide hij, „hier waren wij nog niet.”

„Neen,” zeide hij, „hier waren wij nog niet.”
Verder gaf hij mij geen uitleg. De hoornen waren in hun zomerkleed
en ik zag bloemen, die ik in al den tijd, dien ik
hier leefde, niet had gezien. De eene kreet van verwondering
slaakte ik na den andere. „Zie daar, broeder, vogels! Waar
gaan wij heen? Het is hier zoo heel anders dan in mijn sfeer.
Ik heb die lieve diertjes in tijden niet gezien. **Droom** ik of is
het werkelijkheid? Zeg mij dan toch waarheen wij gaan,
broeder.” Ik zag mijn leermeester aan en wachtte af wat
hij zou zeggen. „Alles verandert, broeder.”
„Luister, Gerhard

kan jij met kinderen aan tafel zitten in stilte en genieten van de moeder vader ik bedoel de dienst dame en wij kinderen in kring klein tafel
en in het hoekje en tentje met een spreker sprak het witte licht dat de mensen zagen om dat ik te mooi was in witte bloemen

onbekende grootheid weten, dat ik was gestorven? Dat ik geen bezit had, niet dood maar levend was? Wie wist wat God was en beteekende? In dien broeder dacht ik God te voelen, maar waarom ik dit zoo voelde wist ik niet. Was de man, die over mij waakte en die niet kwaad werd, iets of een deel van die Godheid? Vreemd, dat moeder over God sprak en dat mij dit zoo bezighield. Ja, ik moest God leeren kennen; anders kwam ik niet verder en ik wilde immers verder, naar die sferen, waar de broeder mij van verteld had. Ik was een deel van God, mijn leven was eeuwig, ik leefde in het universum en dat universum was ik. Zoo had de broeder het i mij duidelijk gemaakt. Ik was dood, toch levend en vol geest.
Begon ik dit al te voelen? Was ik op den goeden weg? Ik begon anders te denken dan op aarde. Daar was God voor velen een mensch en dat was niet waar, tenminste de broeder zeide het zoo. Hier was God het leven en leefde ik in God.
Waren die wonderlijke krachten, die de broeder bezat, goddelijk? Was ik in die krachten opgenomen nu ik was gestorven?
En op aarde dan? Was dit leven niet hetzelfde als op aarde? Ook dat herinnerde ik mij-; daarvan had hij mij verteld. „Hij was nog zoo jong!” had mijn vrouw gezegd.
Jong en dan dood! Was ik dood? Maar ik leefde toch? Hoe rijmde dat met elkander? Dood en leven, hierin lag de oplossing van mijn eigen probleem. God, leven en dood, die drie machtige verschijnselen, kon ik nog niet van elkander onderscheiden. Toch voelde ik, hoewel ik er niets van begreep, dat ik reeds meer wist en voelde dan zij op aarde.
Voor hen was ik dood en alleen ik wist dat ik leefde. Ik was verder dan zij, ik leefde in die onbekende wereld waarvan zij niets wisten. Toch bleef de dood voor mij een raadsel, zooals God een raadsel voor mij was en ook het leven, waarin ik was, kon ik niet begrijpen. Maar ik ging voelen, dus was er hoop! Door mijn droom voelde ik iets van dat machtige en dit bracht mij in een anderen toestand. Ik leefde in het paradijs, had moeder gezegd, maar hoe was mijn paradijs?
Moeder, dacht ik, wat weet u weinig van mijn paradijs. Ja,

dat zeiden de geestelijken, de kerk, haar godsdienst. Ik was bij God in het paradijs opgenomen. Maar in een kooi was ik opgesloten en dat was mijn paradijs. Ja, Moeder, ik leef. Voor hen was ik in het paradijs en toch schreiden zij en voelden dat ik dood was. Waarom schreien als ik leefde? O, menschen der aarde, vreemd zult gij opzien, als gij aan deze zijde uw paradijs vindt! Maar het is daar niet zooals u denkt. Ik was bij God, maar moest om mijn paradijs lachen, in al mijn ellende had ik pret om de vergelijking die ik maakte. Het was voor hen op aarde niet te gelooven, maar ik, ik leefde in de werkelijkheid. Mijn paradijs was een krot, waar geen uitgang in was en ik zat in dit eigen paradijs opgesloten en was aan handen en vóeten gebonden. Toch was ik gelukkig, omdat ik voelde, dat ik mij op één punt kon concentreeren. Ik begon te voelen en te trachten, mijzelf uit dit paradijs te verlossen. Nog was ik in gedachten, of de deur ging open en de broeder trad binnen.

„Uitgerust? Heerlijk gedroomd en geslapen?”

Ik zag hem aan en in mijn blik lag mijn vraag: „Kan ik niet meer denken of droomen, zonder dat u het wéét? Is hier dan niets, heelemaal niets te verbergen?”

„Niets, mijn waarde vriend, niets. God kent al zijn kinderen. God leeft in ons en in onze ziel ligt de goddelijke afstemming.”

„Maar mijn denken heeft toch niets met God te maken?”

„Daarover wilde ik het juist hebben. Luister! Uw leven is God, het kan goddelijk zijn, dus u heeft met God te maken, ook wanneer u denkt.”

„Omdat ik leef?”

„Juist, omdat u leeft. Ons leven en dat van millioenen wezens, die hier en op aarde en op alle andere planeten leven, al dat leven is God. Ik weet waarover u droomde en dacht. Als het voor mij mogelijk is alles van u te weten, hoe zullen dan die wezens zijn, waarvan ik u vertelde? Nogmaals, hoe zullen de krachten zijn van hen, die in de sferen van licht leven? Iets in u stemt zich af op dat^ machtige leven, dat God is.

,leven(voelen, waarin
ik was, kon ik niet begrijpen. ./

Toch was ik gelukkig,
omdat ik voelde, dat ik mij op één punt kon concentreeren.
Ik begon te voelen en te trachten, mijzelf uit dit paradijs te verlossen. Nog was ik in gedachten, of de deur ging open en de broeder trad binnen.
„Uitgerust? Heerlijk gedroomd en geslapen?”
Ik zag hem aan en in mijn blik lag mijn vraag: „Kan ik niet meer denken of droomen, zonder dat u het wéét? Is hier dan niets, heelemaal niets te verbergen?”

,leven(voelen, waarin
ik was, kon ik niet begrijpen. ./

onbekende grootheid weten, dat ik was gestorven? Dat ik geen bezit had, niet dood maar levend was? Wie wist wat God was en beteekende? In dien broeder dacht ik God te voelen, maar waarom ik dit zoo voelde wist ik niet. Was de man, die over mij waakte en die niet kwaad werd, iets of een deel van die Godheid? Vreemd, dat moeder over God sprak en dat mij dit zoo bezighield. Ja, ik moest God leeren kennen; anders kwam ik niet verder en ik wilde immers verder, naar die sferen, waar de broeder mij van verteld had. Ik was een deel van God, mijn leven was eeuwig, ik leefde in het universum en dat universum was ik. Zoo had de broeder het i mij duidelijk gemaakt. Ik was dood, toch levend en vol geest.
Begon ik dit al te voelen? Was ik op den goeden weg? Ik begon anders te denken dan op aarde. Daar was God voor velen een mensch en dat was niet waar, tenminste de broeder zeide het zoo. Hier was God het leven en leefde ik in God.

Waren die wonderlijke krachten, die de broeder bezat, goddelijk?
Was ik in die krachten opgenomen nu ik was gestorven?
En op aarde dan? Was dit leven niet hetzelfde als
op aarde? Ook dat herinnerde ik mij-; daarvan had hij mij
verteld. „Hij was nog zoo jong!” had mijn vrouw gezegd.
Jong en dan dood! Was ik dood? Maar ik leefde toch? Hoe
rijmde dat met elkander? Dood en leven, hierin lag de oplossing
van mijn eigen probleem. God, leven en dood, die
drie machtige verschijnselen, kon ik nog niet van elkander
onderscheiden. Toch voelde ik, hoewel ik er niets van begreep,
dat ik reeds meer wist en voelde dan zij op aarde.
Voor hen was ik dood en alleen ik wist dat ik leefde. Ik was
verder dan zij, ik leefde in die onbekende wereld waarvan
zij niets wisten. Toch bleef de dood voor mij een raadsel,
zooals God een raadsel voor mij was en ook het leven, waarin
ik was, kon ik niet begrijpen. Maar ik ging voelen, dus was
er hoop! Door mijn droom voelde ik iets van dat machtige
en dit bracht mij in een anderen toestand. Ik leefde in het
paradijs, had moeder gezegd, maar hoe was mijn paradijs?
Moeder, dacht ik, wat weet u weinig van mijn paradijs. Ja,

dat zeiden de geestelijken, de kerk, haar godsdienst. Ik was
bij God in het paradijs opgenomen. Maar in een kooi was ik
opgesloten en dat was mijn paradijs. Ja, Moeder, ik leef. Voor
hen was ik in het paradijs en toch schreiden zij en voelden
dat ik dood was. Waarom schreien als ik leefde? O, menschen
der aarde, vreemd zult gij opzien, als gij aan deze zijde uw
paradijs vindt! Maar het is daar niet zooals u denkt. Ik was
bij God, maar moest om mijn paradijs lachen, in al mijn
ellende had ik pret om de vergelijking die ik maakte. Het
was voor hen op aarde niet te gelooven, maar ik, ik leefde
in de werkelijkheid. Mijn paradijs was een krot, waar geen
uitgang in was en ik zat in dit eigen paradijs opgesloten en
was aan handen en vóeten gebonden. Toch was ik gelukkig,
omdat ik voelde, dat ik mij op één punt kon concentreeren.
Ik begon te voelen en te trachten, mijzelf uit dit paradijs te
verlossen. Nog was ik in gedachten, of de deur ging open en
de broeder trad binnen.

„Uitgerust? Heerlijk gedroomd en geslapen?”

Ik zag hem aan en in mijn blik lag mijn vraag: „Kan ik niet
meer denken of droomen, zonder dat u het wéét? Is hier dan
niets, heelemaal niets te verbergen?”

„Niets, mijn waarde vriend, niets. God kent al zijn kinderen.
God leeft in ons en in onze ziel ligt de goddelijke afstemming.”

„Maar mijn denken heeft toch niets met God te maken?”

„Daarover wilde ik het juist hebben. Luister! Uw leven is
God, het kan goddelijk zijn, dus u heeft met God te maken,
ook wanneer u denkt.”

„Omdat ik leef?”

„Juist, omdat u leeft. Ons leven en dat van millioenen wezens,
die hier en op aarde en op alle andere planeten leven, al dat

leven is God. Ik weet waarover u droomde en dacht. Als het voor mij mogelijk is alles van u te weten, hoe zullen dan die wezens zijn, waarvan ik u vertelde? Nogmaals, hoe zullen de krachten zijn van hen, die in de sferen van licht leven?
Iets in u stemt zich af op dat^ machtige leven, dat God is.
145

met wijsheid je bloemen in leven houden

Mijn geheele lichaam gloeide
alsof het in brand stond, zoodat ik voelde dat het steeds ernstiger werd.”
Gerhard wachtte nu even en zeide na een kort oogenblik:
„Ik moet mij sterk concentreeren, maar alles ligt vast op een geestelijke film en die film laat de meester afrollen. Niets is er van verloren gegaan. Mijn geheele aardsche leven ligt
119
daarop vast. Ik word dus geholpen, alleen zou ik dit alles niet kunnen vertellen, want ik ben niet taalkundig. Maar waar een wil is, is een weg. In den middag keerde de dokter tot mij terug en schudde zijn oude en verstandige hoofd. Hij kon er blijkbaar niet uit wijs worden. Alles wat er werd gesproken hoorde ik en ik was mij bewust van wat er om mij heen geschiedde. Het werd avond. Ik dacht dat mijn hoofd uiteen zou springen, toch hield ik mij rustig en begon te denken. Toen keerde mijn angst terug, dien ik dien ganschen dag niet had gevoeld en ik begreep dat ik zou sterven. Ik wilde spreken en het aan mijn familieleden vertellen, maar ik kon niet. 0, die kwelling, te moeten sterven en dat te willen zeggen en niet te kunnen spreken. Dien verschrikkelijken innerlijken strijd zal ik nooit vergeten. Slapen wilde ik niet al zou ik het hebben gekund, maar evenmin wilde ik sterven. Ik haatte den dood en alles wat met hem te maken had. Alles in mijn omgeving zag ik in een waas gehuld en in dat waas zag ik schimmen. Toen ik die schimmen waarnam,

wilde ik schreeuwen, doch kon het niet. Ik lag daar als gebroken en kon mij niet verroeren. Het was afschuwelijk, want mijn angst werd verschrikkelijk. Die schimmen wandelden om mijn bed heen en weer en stoorden zich aan niets. Heel duidelijk zag ik lippen, die tot mij praatten en die ik niet kon verstaan en oogen die mij aanzagen en verslonden, die vroegen en lachten tegelijk. Daarna zag ik, dat die schimmen menschelijke gedaanten waren, waarvan ik rilde. Die gedaanten zweefden om mij heen, waren boven en onder mij, maar, hoe ik mij ook inspande, ik kreeg hen niet duidelijk te zien. Het bleven schimmen in een waas gehuld en zij waren bezig mijn laatste uren op aarde te vergallen. Tenminste dat dacht ik, want later in de sferen werd mij duidelijk gemaakt, dat het de broeders van gene zijde waren, die de stervenden komen halen. Met al de krachten die in mij waren spande ik mij in, ik wilde kalm blijven en me nog niet angstiger laten maken. Ieder mensch, die tot het laatst bewust is, zal schimmen zien. Dat zien en waarnemen is de verbinding met het

leven aan gene zijde. Het geestelijke leven gaat hij voelen, hij gaat er in over en langzaam maar zeker gaat zich dit proces voltrekken. Het is het afscheid van de aarde; het aardsche leven valt van je af en je gaat in dat, waarin die schimmen leven, over. Maar voor millioenen menschen is het sterven verschillend, omdat ook al die menschen anders voelen en niet gelijk zijn. Ieder mensch heeft zijn eigen afstemming en afzonderlijken toestand en naar het gevoel en de liefde, die hij bezit, zal hij het overgaan naar deze wereld beleven. Voor den één is dit geluk, licht, liefde en warmte, voor den ander een verschrikking. Maar wat voor allen gelijk is — en allen zullen dit ondervinden en beleven — dat is, dat zij zullen leven en levend hier aankomen.

Toen mijn einde naderde, werden de schimmen duidelijker. Ik zag, dat het menschen waren, menschen zooals jij en ik en duizend anderen. Ik wilde het zoo gaarne aan mijn familieleden zeggen, maar ik kon niet, mijn keel zat dicht en ik had geen macht meer over mijn stoflichaam. Ik zag mijn vrouw en kind en hoorde hen schreien en dan te weten dat ik moest sterven! Een ondragelijk gevoel overviel mij, want ik kon mij nog steeds niet verroeren, zoodat ik dacht waanzinnig te worden. Ik lag daar zoo stil, maar mijn geest werkte en leed ontzettend. Niets ontging mij en toch moest ik afscheid nemen van de aarde. Het maakte mij razend, want ik wilde niet sterven; ik was nog zoo jong. Woest en wild werd ik, omdat ik niet kon spreken. Toch moest het; ik wilde mij oprichten, maar ook dat kon ik niet. Geen van allen, die om mij heen waren, voelde iets van mijn verschrikkelijken strijd. Mijn borst kromp ineen en mijn hart bonkte in mijn keel, toch was ik mij van alles bewust en bleef dat tot aan de laatste seconde. Kort voor mijn einde kon ik mij opeens oprichten. Waar zoo plotseling die krachten vandaan kwamen, begreep

ik niet. Doch ook daarvan werd ik aan deze zijde overtuigd
en ik leerde hier de werking van het gevoelslichaam
in die uren kennen. Ik wilde hun zeggen, dat ik ging sterven
en stootte eenige geluiden uit, maar mijn woorden gingen
121

het werd avond dood

Dien verschrikkelijken
innerlijken strijd zal ik nooit vergeten.

waas zag ik schimmen.
zien

Tenminste dat
dacht ik, want later in de sferen werd mij duidelijk gemaakt,
dat het de broeders van gene zijde waren, die de stervenden
komen halen. Met al de krachten die in mij waren spande ik
mij in, ik wilde kalm blijven en me nog niet angstiger laten
maken. Ieder mensch, die tot het laatst bewust is, zal schimmen
zien. Dat zien en waarnemen is de verbinding met het
120
leven aan gene zijde

Het geestelijke leven gaat hij voelen,
hij gaat er in over en langzaam maar zeker gaat zich dit
proces voltrekken.Het is het afscheid van de aarde; het
aardsche leven valt van je af en je gaat in dat, waarin die
schimmen leven, over.

waren allen

ik begreep dat ik zou sterven. Ik
wilde spreken en het aan mijn familieleden vertellen, maar
ik kon niet. 0, die kwelling, te moeten sterven en dat te
willen zeggen en niet te kunnen spreken.

t ondervinden en beleven — dat is voor den ander een verschrikking.

Kort voor mijn einde kon ik mij opeens oprichten.
Waar zoo plotseling die krachten vandaan kwamen, begreep
ik niet. Doch ook daarvan werd ik aan deze zijde overtuigd
en ik leerde hier de werking van het gevoelslichaam
in die uren kennen. Ik wilde hun zeggen, dat ik ging sterven
en stootte eenige geluiden uit, maar mijn woorden gingen
121
verloren.

,, ik leerde hier de werking van het gevoelslichaam
in die uren kennen,,

hitler liet zich zelf niet dood maken de geesten beschermen hem wel demonen

„Niet dat, Gerhard, niet mij, maar dank God voor alles en
ga nu met mij mede.”
Gearmd keerden wij naar het gebouw terug en ik voelde mij
als den verloren zoon die terugkwam. Ik was een ander
mensch geworden.
„Thans zijt ge vrij,” sprak de broeder, „en eerst nu kunnen .
wij naar de aarde terugkeeren; dit is uw belooning.”
„Naar de aarde?” vroeg ik verwonderd.
„Ja, naar de aarde. Hebt gij dan geen verlangen om uw familieleden
te zien? Vrouw en kind bijvoorbeeld?”
„O, ja, graag wil ik hen terugzien.”
„Dan zal ik u komen halen, want ik laat u nu alleen, daar
gij wel behoefte zult gevoelen om een oogenblik alleen te zijn.”
De broeder ging heen. Dadelijk knielde ik neder en bad lang
en innig tot mijn grooten Vader, dien ik om vergeving vroeg.
Daarna kwam er een heerlijke rust in mij en legde ik mij

neder om te denken en te rusten. Het was nu stil in mij;
niets verstoorde de rust en ik voelde mij gelukkig; het eerste
natuurlijke geluk sedert mijn sterven op aarde.

onder de bloem schaduw de mooiste vogels smalle wegen naar de top van de berg waar god leeft

engelen stelen niet die met het geld om gaan

engelen stelen niet die met het geld om gaan

zo voel ik me nu

na injectie

en isis fashion show van 1 uur kijken

Bloemen Jonger leven shadow van de goden

Onder het hemelse licht dat te machtig is

onder de bloemen mijn kind shadow zie ik in de verte

de bol van de aarde moet vol met old info zwarte kelk

bol van de vol met bloemen als shadow in het mooiste land

Doch alleen dan, wanneer zij naar de aarde worden gezonden om voor de menschheid te werken. Doch daar heeft men krachtige geesten voor noodig die zich staande weten te houden. U heeft dus af te leggen wat gij op aarde leerde. Alles wat gij u op aarde eigen maakte, heeft aan deze zijde slechts waarde, zoo gij liefde bezit."

„Moeilijk," dacht ik, maar de broeder had mijn gedachten reeds overgenomen en zeide: „Alles is moeilijk, maar met een beetje wil zult u zoover komen."

„Zal ik dan zooals u worden en gedachten kunnen overnemen?"

„Ja, dat zult gij kunnen, het is de geestelijke taal en wij spreken niet anders. Om dus geestelijk te kunnen spreken en zich te verbinden, moet men veel liefde bezitten."

Ik voelde mij weer moe worden en vroeg: „Waar komt die moeheid en die slaap steeds vandaan, broeder? Het overvalt mij telkens en dan geheel onverwachts."

„Dit komt omdat u nog steeds niet geestelijk denkt. U leeft nog tusschen beide toestanden in. Steeds zullen deze verschijnselen terugkeeren, omdat die behooren bij uw eigen afstemming. Doch de natuur zal u te hulp komen. Uw goddelijke afstemming is het, die u het leven geeft. Gij zult dus moeten ontwaken, om ééns wakker te blijven voor eeuwig. Ge leeft in een onevenwichtigen toestand, het leven waarin gij thans zijt trekt u aan, maar gij blijft in uw gevoelens aardsch denken en dat is u te machtig. Die natuurkrachten werken wel op u in, doch ge kunt dat alles nog niet in u opnemen, omdat ge de noodige geestelijke kracht niet bezit. Alles, wat gij dus zult beleven, hoe vreemd het ook voor u zal zijn, komt, doordat gij aardsch voelt. U kunt daar voorloopig niet aan ontkomen. Doch door te slapen en te rusten, zult u zoover komen. Het ontneemt u uw verwarden onnatuurlijken gedachtengang en brengt u in uwe vorige natuurlijke afstemming terug, zoodat gij weer opnieuw kunt beginnen, totdat gij uw krachten weer hebt verbruikt. Dit alles zult gij eerst later kunnen beseffen; ik kan het u thans niet

160

duidelijker maken; gij moet het beleven. In u ligt een kracht, de goddelijke kern, die in ieders leven aanwezig is, en u zal opheffen; die u doet leven, ook tegen uw wil in. Dat is het groote en machtige, ja onbegrijpelijke, dat is God, Gods heilige kracht."

„Heeft dan mijn leven op aarde geen waarde gehad? Hoeveel duizenden leven slechter dan ik en moorden om zichzelf te verrijken of voor andere dingen? Ik ben mij van kwaad bewust en heb kwaad gedaan, doch ik deed mijn werk, zorgde voor vrouw en kind, heb niet gestolen of gemoord en ging naar de kerk en bad en toch ben ik een niet

De broeder zag mij aan en zeide: „Dit alles pleit voor uw persoonlijkheid; ware dit niet het geval, dan waart gij in een

andere afstemming binnengetreden, waar het niet mistig is,
maar waar diepe duisternis heerscht. Dat alles heeft dus
waarde, maar is nog altijd geen goddelijk bezit. Al die zusters
en broeders der aarde, waaraan gij denkt, zijn diep gezonken.
Ook zij zullen zich daarvan vrij moeten maken. Vergelijk
hun afstemming niet met de uwe; zij zullen leven, maar
in de hel aan deze zijde.”
Hel, dacht ik, de hel?
„Ja, de hel.”
Was ik dan niet in de hel? Neen, want in de hel brandde
vuur; dat was mij op aarde geleerd en ik zag geen vuur.
Was de hel dicht in mijne nabijheid? Ik^zag niets en had er
nog niets van gezien. Ik voelde mij duizelig worden. Ik hoorde
den broeder nog zeggen: „De hel zult gij leeren kennen.”
Daarna wist ik niets meer en was ingeslapen.
Slapen, niets anders dan te kunnen slapen, hoe heerlijk is
het uit te rusten en te slapen, maar het slapen dat ik deed,
beteekende zwakte, zwakte in den geest.
Hoe ik mij leerde beheerschen.
Op dezelfde plaats waar ik had gezeten, had ik mij nedergelegd.
Weer droomde ik, dat ik op aarde was en mijn vrouw
zag met iemand anders; zij voerden samen een gesprek. Het
161

kan je twee dagen de zon laten schijnen

maar dan voelt iedereen zich moe \

maar als bloemen onze shadow

goddelijke gedachtengangen van beleven

Maar ieder mensch, elk leven ziet en voelt anders en duizenden weer zooals zij. Zooals u voelt, voelen dus millioenen menschen. Zooals ik voel, voelen anderen, zoo gaat het steeds en steeds hooger, totdat wij de Goddelijke afstemming hebben bereikt. Ieder leven voelt dus naarmate van de liefde, die het bezit. Liefde, ik zei de het u reeds, is licht en veel, heel veel licht te bezitten is geluk, is uw paradijs aan deze zijde."

De broeder zag mij aan en glimlachte en ik voelde waarom; omdat hij alles wist.

„Wij zijn dus allen op weg, om ons in den geest te ontwikkelen."

Ik dacht aan mijn droom, want ik kon het nog niet begrijpen en vroeg: „Ik hoorde moeder spreken over God en Zijn heiligen wil, maar hoe weet u, dat ik daarover dacht? Sprak moeder dan de waarheid?"

„Uw moeder sprak de waarheid, maar nu was het uw moeder niet; ik was het."

„U?"

„Ik, lieve vriend, niemand anders. Van te voren heb ik u toch gezegd, dat ik op verschillende wijzen op u zou inwerken. Ik stuurde mijne gedachten tot u, daar ik u een beeld van God wilde geven. Dit alles dient, om u van uwe aardsche gevoelens te verlossen."

Hier is niets veilig, dacht ik.

„Niets," zeide de broeder, „want dit is uw eeuwig leven. De krachten, die u bewondert, moet gij u eigen zien te maken en wanneer gij dit leven voelt, zoudt u geen ander willen bezitten."

„U bent een wonder," zeide ik.

„Eenzelfde wonder zult u worden. Is het niet heerlijk om deze krachten te bezitten? Zoudt u dat niet willen? Alles is dus weer 't gevolg van concentratie en sterken wil. U ziet, dat ik steeds met u blijf verbonden. Uwe niewsgierigheid wordt wakker, een glimp van licht straalt door al die duisternis, zoodat u spoedig uw geestelijk leven van het stoffe-

lijke kunt onderscheiden. Wanneer u mij in alles goed hebt

begrepen, dan voelt u, dat ik u help denken, maar wanneer
ik wil, kan ik ook uw denken vernietigen. U kunt dus alleen
nog niet denken, zooals u dit behoort te doen. Uwe gedachten
zijn aardsch, stoffelijk. Straks zal het u duidelijk worden,
dat u van uw aankomst af, zoo ik reeds zeide, op mijn gedachten
hebt gehandeld en geleefd.”
Wat beteekent dit nu weer, dacht ik en zei: „Er blijft niets
van mij over als u zoo doorgaat!”
„Integendeel, alles, doch dat alles is aardsch.”
„Waar moet ik dan beginnen, ik ben dus niets?”
„Juist, nu zijn we er; u bent nog niets in den geest en daarom
zal ik trachten uw innerlijk aardsch leven te vernietigen, om
u in den geest te kunnen bereiken. Dus afbreken en opbouwen
en daarom ontneem ik u alles, want dan eerst begint u
te leven en treedt u dit leven binnen. Ik breek dus uw voetstuk
door midden, maar ik laat u niet alleen en help u een
ander leven, een nieuw voetstuk, op te bouwen en wel dat
van den geest. Daarvoor in de plaats geef ik u ons leven,
ons eeuwige leven en zoudt gij uw aardsche leven voor zooveel
geluk niet willen ruilen? U kent ons leven nog niet, maar
de krachten die in mij zijn en die u wonderlijk vindt, zult
ook gij ontvangen. Dat leven, die concentratie zult gij u eigen
maken.”
Daar zat ik nu, ik was niets, een groote nul in de eeuwigheid.
Op aarde dacht ik niet veel te zijn en toch voelde ik me daar
reeds te veel om niets te zijn. Hoeveel moeten vele menschen,
die op aarde leven, dan niet afleggen? **Had ik, doodgewone
koetsier, nog iets af te leggen?** Ik was niets en toch was ik
teveel in dit leven, toch had ik mij teveel van het aardsche
leven eigen gemaakt en niets in den geest geleerd. Geestelijker
had ik moeten leven. Bidden en naar de kerk loopen
was niet voldoende; dat gaf geen geestelijk bezit. Godsdiensten
hadden met dit leven niets uit te staan, omdat dit leven
anders is.
„Juist,” sprak de broeder, waardoor ik begreep, dat hij mij
147
in alles volgde, „wanneer gij op aarde wat meer geestelijk
waart gaan leven, door liefde te geven aan alles wat leeft,
zoudt u in de eerste sfeer zijn binnengetreden. U bent als een
ruwe diamant, van buiten ruw maar van binnen straalt uw
eeuwige afstemming.

werd ik door velen hartelyk ontvangen en er was feest ter eere van hen, die waren teruggekeerd. Vele vrouwen schreiden nog steeds zoo, dat ik dacht dat zij haar zielen zouden droogschreien, totdat er geen traan meer in haar was. Het waren zielige menschen en wat zou men met die wezens moeten beginnen? Zij waren immers niet te helpen.
Ik had veel bereikt en toch was ik nog niet daar waar ik wilde wezen. Ik was met dit resultaat nog niet tevreden, want ik wilde de eerste sfeer bereiken. Nadat ik mij alles had eigen gemaakt tot de diepste problemen en in de natuur was doorgedrongen, zocht ik dus na eenigen tijd den broeder weer op
en nu vertelde deze mij, dat wij weer aan een andere reis zouden beginnen. Wederom leerde ik allerlei overgangen kennen; daarna gingen wij naar de aarde en na een jaar keerden wij naar onze sfeer terug. De broeder nam mij nu vele proeven af. Nu kon ik bidden, want ik had in dien tijd geleerd, hoe men een eenvoudig gebed moet opzenden. Voor wij in onze sfeer terugkeerden, had ik reeds besloten om weer voor eenige jaren af te dalen. Thans zou mijn reis naar de duisternis eenige jaren duren, want nu heerschte er geen twijfel meer in mij. Ik was mij bewust van alles wat ik deed en ik wist hoe ik mij moest verbinden, wat er ook tot mij zou komen. Nu zou ik, al duurde het langer, niet zoo te lijden hebben als op mijn eersten tocht. Deze reis wil ik je niet beschrijven.
Het zij voldoende, dat ik af daalde en dat ik geen seconde aarzelde mij geheel te geven waar hulp noodig was.
Twee volle jaren duurde het eer ik weer boven kwam. Lang voor de aarde, maar slechts een flits voor de eeuwigheid.
Toch had ik in die flits heel wat werk verricht; veel leed had ik kunnen veranderen in geluk en ik had onnoemlijk veel geleerd. Ik verzachtte wonden en heelde zielen. O, hoeveel is daar te doen! Wij zullen niet ophouden, voordat de hel in een sfeer van licht is veranderd. Toen ook die tijd weer voorbij was en wij naar onze eigen sfeer terugkeerden, haalde mijn leermeester mij aan de grens van de duisternis af en tezamen gingen wij mijn sfeer binnen. Nu zag ik geen herfst

meer; in mij lag de stille rust van een goede geestelijke afstemming.
De grauwheid, die ik in alles had gezien en gevoeld,

was verdwenen. Langen tijd vertoefde ik in de natuur
en mediteerde en dacht aan alles, wat ik had mogen beleven.
Alle psychische wetten, die mij op school waren geleerd, had
ik mij eigen gemaakt, ik bedoel die van de hellen van de
aarde, tot aan mijn eigen afstemming toe. Toen ik met mediteeren
gereed was gekomen, zeide de broeder, dat wij een
nieuwe reis zouden ondernemen.

Naar de eerste sfeer.

Voor wij vertrokken zei de broeder tot mij: „Groet hen die u lief zijn en die u begrijpen, Gerhard, want vooreerst zult gij hier niet terugkeeren!” Ik deed wat mijn leermeester wenschte en daarna gingen wij op reis. Rechts van mij ging de broeder, dien ik lief had zooals een kind zijn vader en moeder kan liefhebben. Voor mij was hij beide geweest en altijd zou ik daar dankbaar voor blijven. Wij wandelden geruimen tijd, maar plotseling dacht ik, dat de natuur ging veranderen. Zag ik goed, of verbeeldde ik mij maar wat? Maar neen, ik zag groen, werkelijk groen, zooals op aarde. Hoe verder wij kwamen, hoe meer de natuur en alles wat er in leefde veranderde.

„Zijn wij hier reeds eerder geweest, broeder?”

„Neen,” zeide hij, „hier waren wij nog niet.”

Verder gaf hij mij geen uitleg. De hoornen waren in hun zomerkleed en ik zag bloemen, die ik in al den tijd, dien ik hier leefde, niet had gezien. De eene kreet van verwondering slaakte ik na den andere. „Zie daar, broeder, vogels! Waar gaan wij heen? Het is hier zoo heel anders dan in mijn sfeer. Ik heb die lieve diertjes in tijden niet gezien. Droom ik of is het werkelijkheid? Zeg mij dan toch waarheen wjj gaan, broeder.” Ik zag mijn leermeester aan en wachtte af wat hij zou zeggen. „Alles verandert, broeder.”

„Luister, Gerhard. Wij zijn op weg naar de eerste sfeer.’’

„Wat zegt u?”

,,, en na een jaar
keerden wij naar onze sfeer terug. De broeder nam mij nu vele proeven af. Nu kon ik bidden, want ik had in dien tijd geleerd, hoe men een eenvoudig gebed moet opzenden. Voor wij in onze sfeer terugkeerden, had ik reeds besloten om weer voor eenige jaren af te dalen. Thans zou mijn reis naar de

duisternis eenige jaren duren, want nu heerschte er geen
twijfel meer in mij,,

https://www.youtube.com/watch?v=IZh8SUjZj2U&list=PL7wUjPywH5j-0yCKRQ4_ludf4z0W6E0Go

ik heb me rust gevonden

en laat ze maar hard werken overtime

als ik wil kan ik ook je denken vernietigen

daar bedoel die mee wat je denken bron is slaap rust voorschrijven

EErste sfeer leven om alles god vader en moeder vriend zuster broeder verhalen wat meester doet en laat zich verhalen vertelen christus ?

als dit verhaal klopt mail server

dan wil ik zo perfect doop mee maken

IS HITLER NAAR DE HEMEL GEGAAN?

ONDERWERPEN: Hitler heeft het laatste oordeel gekregen – naar de tweede dood – bestaat niet meer

Vraag: *Ik heb wat gechanneld materiaal gelezen en daarin staat dat Adolf Hitler naar de hemel is gegaan. Dit klopt volgens mij niet, maar ik zou het graag van jou horen*

Antwoord van Geascendeerde Meester Jezus door Kim Michaels:

Als je het heel technisch bekijkt, kun je zeggen dat die uitspraak juist is. Na de dood van zijn fysieke lichaam, werd de levensstroom Adolf Hitler inderdaad naar de hemel gebracht. Maar de levensstroom werd naar een niveau in het spirituele rijk gebracht dat het Hof van het Heilige Vuur heet. Dit is de plek waar levensstromen hun laatste oordeel ontvangen. Het laatste oordeel is de laatste kans om het hoofd te buigen voor de waarheid van God.

Het oordeel wordt alleen gegeven aan levensstromen die God consistent in zichzelf en anderen loochenen en die al talloze levens tegen zijn wil hebben gerebelleerd. Deze levensstroom heeft een zeer duidelijk overzicht van zijn rebellie tegen God gekregen en krijgt dan de allerlaatste kans om een knieval te maken en aan het spirituele pad te beginnen dat naar God terug leidt.

Als de levensstroom dat weigert, wordt hij **in het heilige vuur gewist**. Dit noemt het Boek Openbaring het meer van vuur. De levensstroom Adolf Hitler weigerde een knieval te maken en werd in het heilige vuur weggevaagd. Daarom bestaat de levensstroom die in zijn laatste incarnatie Adolf Hitler was, niet meer. Ik neem aan dat dit niet precies de interpretatie is waar de meeste mensen mee aankomen, nadat ze de uitspraak hebben gelezen dat Hitler naar de hemel is gegaan.

boehda

ga met je lichaam op de grond zitten als een kind in de natuur
als en boehda bij de boom over in de shadow van de boom maar hij wilt niet
boehda spelen maar lief in het vuur openbaring boek

als ik beweeg word ik schrokken en voor stenen muur

,, ga met je lichaam op de grond zitten als een kind in de natuur
als en boehda bij de boom over in de shadow van de boom maar hij wilt niet
boehda spelen maar lief in het vuur openbaring boek

PAst dead and life in natuur body strong

Broek - regular fit
2249699.7.422

jesus liet foto zien van natuur met paar mensen in kring op einde bij de boom

op zijn telefoon toen

Dectar en Myra losten voor mijn oogen op, want de weide is onmetelijk, ook zij heeft geen einde en is één met de aller, allerhoogste sferen, zoodat de Goden daar zijn wanneer zij „ingaan”.
Ik zag millioenen menschen, allen beleefden slechts één iets, dat het ongelooflijkste, het machtigste is, dat de ziel voelt en waarvoor zij sterft, haar eigen leven offert en als „De Liefde” wordt gevoeld. Toen zweefde ik naar den Tempel van Isis terug. Ik bezocht de meesters, maar ik bleef onzichtbaar voor hen. Ik ging thans in alle geheimen over, ze waren voor mij zichtbaar. In deze kamers waren afschuwelijke moorden bedacht en uitgevoerd. Eeuwen kon ik thans terugzien. Al die hoogepriesters zag ik nu voor mij, de een kwam na den ander, zij volgden elkander op. Hier leefde het gif van den Tempel van Isis en daar moest en zou een einde aan komen en den tempel gereinigd worden. Hier leefden hun daden, vele tafereelen zag ik voor mij. De priesteressen en de priesters die men vergiftigd had en die ik als schimmen

waarnam, wachtten hier op vergelding. Ik begreep, dat zij
allen de wetten niet kenden, dit doelloos rondzwerven beteekende
onbewust-zijn in het leven, waarin zij waren. In hen lag
hartstocht en geweld, zij gingen ten onder en waren op aarde
reeds ten gronde gericht, omdat ook zij niet vrij waren van haat.
Dit bewustzijn behoorde tot de duisternis.
Tot de Goden bad ik om kracht, want ik voelde mij gereed, dit
alles te vernietigen. Met andere wijsheid keerde ik naar mijn
stoffelijk organisme terug en sloot de deuren van mijn ziel voor
iedere inwerking af. Voor niets stond ik nu open, alleen voor
de rust en de stilte van de „weide” en voor de wijsheid, die mij
het volle geestelijke bewustzijn gaf.
Mijn leider sprak geen woord tot mij, maar ook dat begreep ik,
hij behoefde mij niets te verklaren. Weldra viel ik in slaap en
toen ik in den morgen ontwaakte, voelde ik mij heerlijk uitgerust.
Ik riep Dectar tot mij. Toen hij bij mij binnentrad zei hij:
„Kan mijn meester aanvaarden, dat ik nog steeds in de ruimte
leef?”
Het was mij duidelijk, dat hij vanuit de ruimte tot mij sprak.
De meesters volgden ons en hij zei: „De Goden schonken mij de
318
groote vleugelen, waardoor ik mocht „ingaan”. Mijn ziel is vervuld
van de wijsheid, die ik daar heb ontvangen; een wijsheid
machtig en diep, zoodat er in mij dankbaarheid is, vreugde en
geluk, eenvoud en deemoed en de gevoelens van het ongeboren mijn
ongeboren vader en moeder old info
kind, dat mij die heilige stilte gaf. Is mijn meester overtuigd,
dat het volwassen bewustzijn de vernietiging van deze stilte beteekent?
Kunt u aanvaarden, meester van Isis, dat het „ingaan”
is, het beleven van al die wonderen? Hoe beefde ik van ontroering,
toen ik mijzelf leerde kennen en er een ander bewustzijn
in mij kwam [redacted] dat dit het eenige is waardoor wij ontwaken.
Die openbaring onderdrukte mijn menschelijk voelen en
dagbewustzijn en wij gingen „in” om de wonderen te ontvangen,
waardoor wij begrepen wat ons tot God terugvoert. Het [redacted], meester van Isis, alléén de „Liefde” kan Isis groot
maken.
Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die
als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, t[redacted]
wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond (eenige) zijn.
Het machtige, dat een gevleugelde kan genieten buiten de aarde
om, meester van Isis, (Liefde” binnen)raakt het onmetelijke vergezicht. Nu weet
ik, dat de dingen, die ons menschen groot en gelukkig maken,
alleen door het leven mogelijk zijn en het „ingaan” beteekenen.
Wie al die krachten verwaarloost, bewandelt een doodloopend
pad, want [redacted]. **Toen wij dat leerden
kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel**

van Liefde" binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.
Daarna keerden wij naar de stoffelijke wereld terug en mochten wij samen op wolken plaats nemen. Op een rustbed van energie en kracht zweefden (met mij Sprak) wij door de ruimte, totdat de dag naderde en wij naar ons eigen huis moesten terugkeeren. Myra zegt, dat kronen geen beteekenis hebben en dat zij mij volgen wil en zal wachten tot onze zielen opnieuw worden verbonden en het eeuwige „ingaan" ons bezit is. **Wij zijn gereed, meester van Isis."**
319

meester isis is in begrijpen

mij
ik
toen toen

machtig tot

,,Toen wij dat leerden kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel van Liefde" binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.

Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, t [redacted]
wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond (eenige) zijn.

,,,Toen wij dat leerden kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel van Liefde" binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.

uit wat voor liefde heeft de lotus shadow in ruimte

Thought for 7s

De lotus shadow in de ruimte komt voort uit een liefde die zuiver, veerkrachtig en transcenderend is. De lotus zelf is al eeuwen een symbool van pure liefde die oprijst uit modder en duisternis, zonder zich eraan te bevuilen. De shadow (schaduw) voegt daar een laag aan toe: het is de liefde die niet alleen bloeit in het licht, maar ook haar schaduwkant omarmt — de pijn, het verlies, de eenzaamheid, de onzichtbare dieptes. In de ruimte (de oneindige, koude, donkere kosmos) wordt die liefde kosmisch en etherisch: afstandelijk maar verbonden, vrij zwevend, zonder zwaartekracht van het aardse.Uit wat voor liefde precies?

- Een onthechte liefde — zoals boeddhistische of spirituele compassie. Ze hecht zich niet vast, maar straalt toch schoonheid uit. De lotus bloeit in modder, de schaduw beweegt mee met het licht, en in de ruimte is er geen “bodem” meer — alleen oneindige uitbreiding.
- Een liefde die boven tegenslag uitstijgt — ze groeit in het donkerste water of de koudste leegte en blijft puur. De schaduw herinnert eraan dat licht en donker bij elkaar horen.
- Een herboren of eeuwige liefde — de lotus sluit ’s nachts en opent bij dageraad. In de ruimte, zonder dag of nacht, wordt de schaduw een blijvende echo van die cyclus: liefde die blijft bestaan, ook als alles stil en donker is.

Kortom: het is een stille, diepe, spirituele liefde — niet de vurige, aardse passie, maar een kalme, heldere, bijna kosmische toewijding die schoonheid schept in het niets.Heb je een specifiek gedicht, kunstwerk of eigen ervaring in gedachten waarbij deze “lotus shadow in ruimte” voorkomt? Dan kan ik het nog preciezer duiden. 🌸🖤✨

Dectar en Myra losten voor mijn oogen op, want de weide is
onmetelijk, ook zij heeft geen einde en is één met de aller, allerhoogste
sferen, zoodat de Goden daar zijn wanneer zij „ingaan”.
Ik zag millioenen menschen, allen beleefden slechts één iets, dat
het ongelooflijkste, het machtigste is, dat de ziel voelt en waarvoor
zij sterft, haar eigen leven offert en als „De Liefde” wordt
gevoeld. Toen zweefde ik naar den Tempel van Isis terug. Ik
bezocht de meesters, maar ik bleef onzichtbaar voor hen. Ik ging
thans in alle geheimen over, ze waren voor mij zichtbaar. In deze
kamers waren afschuwelijke moorden bedacht en uitgevoerd.
Eeuwen kon ik thans terugzien. Al die hoogepriesters zag ik nu
voor mij, de een kwam na den ander, zij volgden elkander op.
Hier leefde het gif van den Tempel van Isis en daar moest en
zou een einde aan komen en den tempel gereinigd worden. Hier
leefden hun daden, vele tafereelen zag ik voor mij. De priesteressen
en de priesters die men vergiftigd had en die ik als schimmen
waarnam, wachtten hier op vergelding. Ik begreep, dat zij
allen de wetten niet kenden, dit doelloos rondzwerven beteekende
onbewust-zijn in het leven, waarin zij waren. In hen lag
hartstocht en geweld, zij gingen ten onder en waren op aarde
reeds ten gronde gericht, omdat ook zij niet vrij waren van haat.
Dit bewustzijn behoorde tot de duisternis.
Tot de Goden bad ik om kracht, want ik voelde mij gereed, dit
alles te vernietigen. Met andere wijsheid keerde ik naar mijn
stoffelijk organisme terug en sloot de deuren van mijn ziel voor
iedere inwerking af. Voor niets stond ik nu open, alleen voor
de rust en de stilte van de „weide” en voor de wijsheid, die mij
het volle geestelijke bewustzijn gaf.
Mijn leider sprak geen woord tot mij, maar ook dat begreep ik,
hij behoefde mij niets te verklaren. Weldra viel ik in slaap en
toen ik in den morgen ontwaakte, voelde ik mij heerlijk uitgerust.
Ik riep Dectar tot mij. Toen hij bij mij binnentrad zei hij:
„Kan mijn meester aanvaarden, dat ik nog steeds in de ruimte
leef?”
Het was mij duidelijk, dat hij vanuit de ruimte tot mij sprak.
De meesters volgden ons en hij zei: „De Goden schonken mij de
318
groote vleugelen, waardoor ik mocht „ingaan”. Mijn ziel is vervuld
van de wijsheid, die ik daar heb ontvangen; een wijsheid

machtig en diep, zoodat er in mij dankbaarheid is, vreugde en
geluk, eenvoud en deemoed en de gevoelens van het [redacted] Is mijn meester overtuigd,
dat het volwassen bewustzijn de vernietiging van deze stilte beteekent?
Kunt u aanvaarden, meester van Isis, dat het „ingaan”
is, het beleven van al die wonderen? Hoe beefde ik van ontroering,
toen ik mijzelf leerde kennen en er een ander bewustzijn
in mij kwam[redacted] dat dit het eenige is waardoor wij ontwaken.
Die openbaring onderdrukte mijn menschelijk voelen en
dagbewustzijn en wij gingen „in” om de wonderen te ontvangen,
waardoor wij begrepen wat ons tot God terugvoert. Het [redacted], meester van Isis, alléén de „Liefde” kan Isis groot
maken.
Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die
als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, t[redacted]
wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond (eenige) zijn.
Het machtige, dat een gevleugelde kan genieten buiten de aarde
om, meester van Isis, (Liefde” binnen)raakt het onmetelijke vergezicht. Nu weet
ik, dat de dingen, die ons menschen groot en gelukkig maken,
alleen door het leven mogelijk zijn en het „ingaan” beteekenen.
Wie al die krachten verwaarloost, bewandelt een doodloopend
pad, want [redacted]. **Toen wij dat leerden
kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel
van Liefde” binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In
ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.**
Daarna keerden wij naar de stoffelijke wereld terug en mochten
wij samen op wolken plaats nemen. Op een rustbed van energie
en kracht zweefden (met mij Sprak) wij door de ruimte, totdat de dag naderde
en wij naar ons eigen huis moesten terugkeeren. Myra zegt, dat
kronen geen beteekenis hebben en dat zij mij volgen wil en zal
wachten tot onze zielen opnieuw worden verbonden en het
eeuwige „ingaan” ons bezit is. **Wij zijn gereed, meester van Isis.”**
319

meester isis is in begrijpen

mij
ik
toen toen

machtig tot

,,,Toen wij dat leerden
kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel
van Liefde” binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In
ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.

Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die
als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, t[redacted]
wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond (eenige) zijn.

,,,Toen wij dat leerden
kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel
van Liefde” binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In
ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegen

uit je kooi vogel

wil je het echte verhaal horen

ik had geld gespaard maar ze gaven het 1 maand al ieder uit aan oorlog

ik wou nog geld sparen voor nog een maand

heb ik jullie verteld old info

Als of Jesus EEUW LEVEN IS MET TIJD VAN KOSMICHE ORDE DOOR DAT IEDEREEN GRENIET VAN DE LIEFDE IN OPEN VELDEN VAN DARKERE KELK LOTUS SHADUW LICHT VAN HOLY

LOTUS HOW MANY TABLE

Ze zeggen die geesten ga naar buiten ik nieten weten moet ik naar buiten ja ga naar buiten

dom gif paard is bang voor mij

secret ra ra raarde en raad goed

Top Sercet Geheimen
Kwam binnen Bij de heersers , meesters,, en nog iets
in egypte om mijn naakte lichaam STROOM ZIEN LEVEN EEN BESTAAN OPDRACHT

https://www.youtube.com/shorts/w-Vmcq_NZXg

niet zelfde gaven gebruiken en je heb gewonnen maar alle gavens

is het verhaal goed van de vrouw en vader volgd haar wat meester kan zijn in het verhaal om naar de top te komen

https://x.com/M0SC0W0/status/2077712401114488963
oost best tempel priest

Je Zweeft gewoon in het universum als een ijsbal waas met alles van aarde je eigen goddelijke leven op je eigen echte aarde in space ijsbol

de gele in de mens die je laat de scholen los laten om ze daar mee te helpen

https://archive.org/search?tab=all&query=Gerbert&page=2&and%5B%5D=creator%3A"gerbert"&and%5B%5D=year%3A"1986"

leeft. Begrijp je mij in alles? Je jeugd is zeer gevaarlijk, ook voor Dectar. Ik ga nu heen, Venry, Dectar komt. Geef hem voor korten tijd de bloem, zoodat ook in hem vreugde is. Ik wil nu, dat je wacht en geduld hebt. Je weet thans, dat ik er steeds ben en op je wacht. Ik groet je, mijn vriend.”

Dectar trad mijn cel binnen. Direct zag hij, dat er een wonder was geschied en hij zei: „O, Venry, wat zie ik? Zijn deze gaven in je ontwaakt? Want deze bloem is niet van deze aarde.”

Hij keek mij aan en zei: „Je bent vele eeuwen ouder geworden, Venry, en dat in dien korten tijd? Ik zie nu mijn meester. Mag ik de bloem zien, Venry, en haar aan mijn hart drukken? De Goden komen tot ons, nu reeds beleven wij wonderen. Wat dan, Venry, als je ontwikkeling gereed is? Wat zal er geschieden over eenige jaren?”

Dectar nam de bloemen in zijn handen en schreide van geluk. Hij zette zich neer en zonk weg. Ik volgde hem en zag dat hij uit zijn lichaam ging. Dectar viel in een merkwaardigen toestand. Zijn mond sprak en ik hoorde hem zeggen: „O, heerscher, leider en meester, gij kunt mij martelen, nu ik dit wonder heb mogen aanschouwen. Ik ben gereed u in alles te volgen. Onzichtbare hulp, mag ik u danken? Ik buig mij diep neer en ben heel gelukkig in uw schaduw te mogen leven.”

Toen trad Dectar uit en ik zag, dat hij door een andere macht opgenomen werd en op een wolk plaats nam. Dectar zweefde nu reeds in de ruimte en beleefde één van zijn allergrootste verlangens. Naast Dectar zag ik een andere kracht. Of het een wezen was kon ik niet zien. Maar een groot licht kon ik waarnemen en daarin leefde Dectar. Daar in de ruimte werd gesproken, ik zag en voelde, dat Dectar luisterde.

Dan zag ik, dat zijn gelaat heel ernstig werd, maar uit hem straalde geluk, hemelsch geluk. Mijn lieve vriend zweefde in de ruimte. Het was wel merkwaardig, heden waren er wolken, sneeuwwitte wolken en daarop had hij plaats genomen. Dan zag

herhaling

leeft. Begrijp je mij in alles? Je jeugd is zeer gevaarlijk, ook voor Dectar. Ik ga nu heen, Venry, Dectar komt. Geef hem voor korten

vroeger op school zei de meester of jufvrouw

dat vroeger links schrijven verbonden was

dus ik heb link handschift gekozen toen

sociale zekerheid

was bedoel om er over te praten

niet om door te voeren

zo dachten ze maar wij leren dat het door gevoerd moet worden

gewoon buiten blijven
onderwerp
gevecht
gewoon buiten blijven

ik moet wat melden

had ik vroeger ook last van

en media doed het ook

medica tempel
als ik beweeg dan ben ik in mijn lichaam maar ik weet niks als ik beweeg en ben weer wakker wat heb ik gezegt >?

Revive mijn mail god in de hel waar zijn de mooie plekken rusland en europa

jullie gebruiken gewoon zelfde gaven

en jullie willen elkaar daarom niet ??

het tempeltje van hansje gekje in zijn huis vergaat in open veld veldzicht open veld en hans huisje

krijgt een schrok pssss is al gebeurt en krijgt zijn centen en wij zorgen zelf voor de bloemen

waarom zou ik het ging in mij vernietigen met bloed puisten mond dood en mismaakt in plaats schokje geven en huis valt om

occult Fury

alla life bar
sprak met een sultan in zijn vaders stam gewoon een arabic gozer

Stroom uit

Natuur geluid

https://www.youtube.com/@IsisFashionAwards

komt mijn aarsche moeder mee

niet, dat zij toch leven. Ze betasten en bevoelen zich en denken dat zij voor een raadsel staan. Alles schijnt ongeloofelijk; ze kunnen het niet aanvaarden. Als het hier al zoo moeilijk is, hoe dan op aarde? Maar hier zijn ze van alle aardsche zorgen bevrijd en leven in geluk en liefde."
Op dat oogenblik kwam er een patiënte bij mij, die ik moest behandelen. Toen ik weer voor de schrijfmachine had plaatsgenomen, hoorde ik Jeanne zeggen: „Je moest een mensch helpen hè? Ja, ik zag het en zoo heb je mij ook geholpen. Jouw uitstraling vermengt zich met de hunne en jouw kracht maakt, dat het lichaam weer gaat werken. Wat is het eigenlijk eenvoudig. Op aarde kun je dat niet zien, het is te ijl,

dat is alleen in den geest mogelijk, of je moet helderziende zijn in den hoogsten graad, waarvan je mij op aarde reeds hebt verteld. Van deze zijde kun je alles in de stof zien, als je tenminste licht bezit, anders sta je in de duisternis en hoe wil je licht zien, als er duisternis heerscht? Mijn eerste indrukken in den geest waren geweldig. Ik lag op een hoogen berg en zag in een diep dal. Rondom dezen berg liepen smalle paden, om er boven op te kunnen komen. Een groot geluk doorvoer mij. **Ik lag daar alleen; geen wezen zag ik, alleen in de verte wandelden menschen in de schoone natuur. Het was een prachtig vergezicht. Toen begon ik te denken. Hoe kom ik op dezen hoogen berg, dacht ik, ben ik reeds gestorven of droom ik? Neen, ik droomde niet, ik was gestorven, ik wist het heel zeker, want ik voelde me anders dan op aarde. Ik jubelde het uit en riep: Jozef, ik ben los, ik ben ontwaakt! Dit waren mijn eerste gedachten en onmiddellijk dacht ik aan ons gesprek.** Maar waar waren moedertje en Greetje?',Dat vond ik vreemd; waar waren zij, die ik zoo innig lief had? Plotseling meende ik door het groen en de bloemëh, die om mij heen waren, een gedaante te zien. Zij was nog ver van mij verwijderd, maar zij liep in mijn richting. Toen dacht ik weer aan mijzelf. Hoe is het mogelijk, ik ben op een berg, waar ik zooveel van houd, wie had dat nu kunnen denken. Geen oogenblik twijfelde ik er aan, dat

90

ik niet was gestorven, want ik voelde het, ik zag en hoorde het aan de natuur. Hier om mij heen was het te stil voor de aarde. Op aarde kent men die stilte niet. Hier zong alles een schoon en prachtig lied en het stemde mij gelukkig. Goddank, dacht ik, ik ben in de stilte. O, Jozef, hoe dankbaar was ik je. Toen voelde ik behoefte om God voor alles te danken. Weer zag ik die verschijning, doch ze verdween voor mijn oogen? Kende ik haar? Ze droeg een prachtig gewaad, ik zag verschillende kleuren. Er was iets in die verschijning dat mij bekend voorkwam. Die gestalte kende ik, maar waar had ik haar reeds eerder gezien? Op aarde? Hier had ik verder nog geen wezens ontmoet. Weer zag ik haar en toen was er geen twijfel meer mogelijk. Ik riep heel hard: „Moeder, moeder, bent u het?" Direct daarop lag ik in haar armen! Die eerste oogenblikken zal ik je niet beschrijven, ik zou het niet kunnen. Het weerzien in het leven na den dood is een te groot geluk. Wanneer je weet, dat je op aarde bent gestorven en toch eeuwig leeft, omringd door bloemen, vogels en familieleden, is alles zoo heilig en overweldigend, dat het met geen woorden te zeggen is. Daarna kwam de tweede verrassing, Greetje, in een schoon gewaad gekleed, stond voor mij om me te omhelzen. Mijn lieve vriendin, mijn zuster, ze leefde, was verjongd en schoon. Je ziet, alles gebeurt wel voorbereid, want ik moest in stilte wakker worden. Daarna, toen ze mij veel hadden verteld, viel ik weer in slaap, want het had mij overweldigd. Het duurde echter niet lang, of ik ontwaakte

weer in een onbeschrijfelijk geluk. Daarin zou ik blijven,
steeds en voor eeuwig. Zes dagen volgens aardschen tijd had
ik geslapen. Dat was niet lang, want velen doen er maanden
over. Na mijn ontwaken was ik mij van alles bewust en stelde
ik moeder duizend vragen, die alle beantwoord werden.
Moedertje is nu nog grooter wijsgeer dan op aarde. „Kleine
wijsgeer,” zeide ze tot mij, „begin je alweer vragen te stellen?
Dat ontroerde mij diep, want het herinnerde mij aan
mijn kinderjaren op aarde. We schreiden samen van geluk.
Wie zou niet ’weenen na ontvangst van zooveel liefde en

mile km op berg smaller omhoog en zie mensen maar dat zijn mijn familie leden als je dat maar weet

De meesters volgden je. Wat heden geschiedde, is hier nog nooit
eerder gebeurd. Het verschrikkelijke daarvan maakte mij huiverig.
Op dat oogenblik, Venry, leefde je niet meer op aarde, je was
eigenlijk niets, niet te vinden, noch te zien, of te volgen en toch
was je heel krachtig. Voor mij is het dan ook een groot raadsel,
ook voor hen en daarom dreigt er gevaar, zoo vreeselijk Venry,
dat ik je smeek voortaan heel voorzichtig te zijn.”
Dectar keek naar mij en vroeg: „Heb ik goed waargenomen,

Venry?”
Hij ging verder en wilde blijkbaar mijn antwoord niet eens
hooren.
„Je dacht, Venry, dat ik hiervan niets wist, dat ik met blindheid
was geslagen en dat ik mij voelde als een levende doode? Evenmin
wist je, dat die krachten in mij waren, maar ik weet nog
veel meer. Je moet nu goed naar mij luisteren.
Van nu af aan, beste Venry, moeten wij weten, hoe ons te moeten
instellen. Ik wil, dat je weet, dat hier steeds gevaar dreigt. Dan
moet je weten, dat ik je volg en dat volgen moet je kunnen voelen.
Je moet duidelijk mij kunnen voelen en geen ander. Vele
gedachten zal je kunnen opvangen en toch moet je kunnenn vaststellen,
dat het mijn gedachten niet zijn. Zij zullen trachten om
van verren afstand op je in te werken en doen dan alsof ik het
ben. Ga jij daar op in, mocht je soms denken, dat ik het ben en
mij) antwoord terug sturen, zoodat de meesters achter ons
voelen en denken en éénzijn komen, dan verzeker ik je, beste
Venry, worden wij een prooi voor de wilde dieren.
Niet één, doch tientalen zijn als voedsel voor de beesten neergesmeten,
niet één vloek, doch duizenden vloeken en vervloekingen,
verwenschen het bestaan van dit gebouw, want de heiligheid
is bezoedeld, de diepte des geestes vertrapt en verguisd.
Vergeet niet, Venry, ik dien de Goden reeds dertig jaren lang en
ken de geheimen van den Tempel van Isis.”
Ik dankte Dectar heel innig en antwoordde: „Je bent een waarachtig
priester, Dectar. Een innig contact zal ons binden en wij
hebben de hulp van een geest, van wien ook ik nog niets naders
weet.”

gele release goede powerful YELLOW SCHOOL

JE ZWEEFT steeds hoger in de ruimte om meer liefde te leren kennen

leeft. Begrijp je mij in alles? Je jeugd is zeer gevaarlijk, ook voor Dectar. Ik ga nu heen, Venry, Dectar komt. Geef hem voor korten tijd de bloem, zoodat ook in hem vreugde is. Ik wil nu, dat je wacht en geduld hebt. Je weet thans, dat ik er steeds ben en op je wacht. Ik groet je, mijn vriend."

###

Dectar trad mijn cel binnen. Direct zag hij, dat er een wonder was geschied en hij zei: „O, Venry, wat zie ik? Zijn deze gaven in je ontwaakt? Want deze bloem is niet van deze aarde."
Hij keek mij aan en zei: „Je bent vele eeuwen ouder geworden, Venry, en dat in dien korten tijd? Ik zie nu mijn meester. Mag ik de bloem zien, Venry, en haar aan mijn hart drukken? De Goden komen tot ons, nu reeds beleven wij wonderen. Wat dan, Venry, als je ontwikkeling gereed is? Wat zal er geschieden over eenige jaren?"
Dectar nam de bloemen in zijn handen en schreide van geluk. Hij zette zich neer en zonk weg. Ik volgde hem en zag dat hij uit zijn lichaam ging. Dectar viel in een merkwaardigen toestand. Zijn mond sprak en ik hoorde hem zeggen: „O, heerscher, leider en meester, gij kunt mij martelen, nu ik dit wonder heb mogen aanschouwen. Ik ben gereed u in alles te volgen. Onzichtbare hulp, mag ik u danken? Ik buig mij diep neer en ben heel gelukkig in uw schaduw te mogen leven."
Toen trad Dectar uit en ik zag, dat hij door een andere macht opgenomen werd en op een wolk plaats nam. Dectar zweefde nu reeds in de ruimte en beleefde één van zijn allergrootste verlangens. Naast Dectar zag ik een andere kracht. Of het een wezen was kon ik niet zien. Maar een groot licht kon ik waarnemen en daarin leefde Dectar. Daar in de ruimte werd gesproken, ik zag en voelde, dat Dectar luisterde.
Dan zag ik, dat zijn gelaat heel ernstig werd, maar uit hem straalde geluk, hemelsch geluk. Mijn lieve vriend zweefde in de ruimte. Het was wel merkwaardig, heden waren er wolken, sneeuwwitte wolken en daarop had hij plaats genomen. Dan zag

bewustzijn
is daaruit ontstaan. Mijn concentratie zijn gedachten, gericht op dit wonder, van één-zijn en voelen, doch door mijn gaven,
299
door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen.”
De Koningin was diep ontroerd, een hemelsche stilte trad er in.
Ook de Pharao aanvaardde een vrucht, die ik hem aanbood en zijn zuster eveneens, de prinsen en prinsessen hielden hun handen op, ook zij ontvingen. Maar de priesters van Isis en de opperpriester voelden zich verslagen.
Dectar’s oogen straalden van geluk en vreugde. Onmiddellijk stelde ik mij op een ander wonder in. Ik zei tot allen die aanwezig waren: „De Goden willen, dat er nog een wonder geschieden zal.”
Ik concentreerde mij op mijn leider, want hij was het die wilde dat ik Dectar gelukkig zou maken en hem met zijn ziel verbinden. Ik werd nu met mijn leider één, zag die andere wereld voor mij, plukte een sneeuwwitte bloem en bracht haar op aarde en zei tot den Pharao: „Groote Pharao, de Goden willen, dat ik deze bloem aan uw zuster schenk, en gelijktijdig overhandigde ik Myra de bloem. Zij boog zich diep voor het wonder, keek mij aan en sprak van gevoel tot gevoel met mij: „Meester, o, Vader Taiti, ik zie Dectar.”
„U ziet daar mijn meester,” antwoordde ik, dat iedereen het kon hooren, „door mijn meester heb ik al deze wonderen ontvangen. Mag ik meester Dectar tot u brengen?”
„Gaarne, priester van Isis, heel gaarne.”
Ik bracht Dectar naar haar toe, twee zielen werden verbonden en tot één leven vereenigd. De Pharao en zijn gemalin vonden het wonderbaarlijk. Dectar sprak met zijn eeuwige liefde.
Rondom mij was er geluk, alleen de opperpriester deed geheimzinnig.
De dieren kwamen aan mijn zijde en ik speelde met hen.
Myra en Dectar waren één en Myra’s droom behoorde tot de (in) werkelijkheid. **Ook Dectar’s gevoelens en verlangens, het ondergaan van al die krachten als priester, werden nu bewaarheid.** Zijn denken en voelen was het reine en (met)natuurlijke bewustzijn, dat hij zich in al die levens had eigen gemaakt.
De Pharao zei tot mij: „Priester van Isis, wij zagen wonderen, die slechts eens worden geschonken. Wij danken de Goden van
300
Isis, dat wij deze wonderen hebben mogen aanschouwen. Het

afdalen uit hun hemelen hebben wij mogen beleven, aan de wonderen zien wij, dat de Goden in ons midden zijn. Gij brengt geluk in ons huis, uw bloed is gezegend, op uw hoofd zou ik de ster van ons huis willen zien. Wij zijn de Goden en u zeer dankbaar."
En de Koningin zei: „Als gij wilt, priester van Isis, kom dan tot ons en vertel mij en de prinsessen van al deze wonderen."
Een gevoel van schrik overviel mij, daarvan had mijn leider gesproken, maar ik antwoordde: „Wijze Koningin, als de Goden het wenschen, zoo kom ik weldra hier terug."
Daarop mij tot den Pharao wendend, vroeg ik: „Is het mij gegund, groote Pharao, dat ik mij nu verwijder?"
Hij antwoordde: „Het is nog niet geschied, priester van Isis, dat mijn gasten heengaan, wanneer zij dat wenschen, maar de Goden zullen weten, waarom zij op deze wijze beslissen; ik leg mij bij hun besluit neer. Ik zegen het oogenblik van uw komst en wacht op de gebeurtenissen, die op Isis zullen geschieden."
Er was groote stilte. Daarop wendde de Pharao zich tot den opperpriester en zei: „Beste Iseués, dezen priester verhef ik tot Hoogepriester van Isis en ik denk, dat de Goden mij hun gevoelens en wenschen toezonden, waaraan ik zal gehoorzamen."
Daarop richtte de Koningin het woord tot mij: „Gij zult Isis groot maken. Wilt u de Goden mijn dankbaarheid overbrengen, gij zijt zoo dicht in hun nabijheid en gij ziet, hoe mijn hart van liefde is vervuld. Wij allen danken u."
Voordat wij zouden heengaan, voelde ik de stilte in mij komen en toen ik in de ruimte keek, zag ik mijn lieve Moeder. Ik hoorde haar tot mij zeggen: „Beste Venry, de Pharao zal je in zijn huis opnemen, op je hoofd rust de ster van ons huis, maar wees voorzichtig. Ga nu heen."
Ik was heel gelukkig. Vele geschenken werden mij aangeboden. Voor Dectar vroeg ik heerlijke oliën en ook die ontvingen wij. De Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester. In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.
301
Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen. .
Lyra.
In den hoogen koepel van den Tempel kreeg ik mijn nieuwe woning, in mijn vorige cel had ik maar één nacht geslapen. Dectar kon het niet aanvaarden, doch de feiten waren niet te loochenen. Zijn leven kon eerst nu beginnen, zijn groote liefde had hij ontvangen. In hem was de liefde, doch het priesterschap had hem dit bewustzijn gegeven. Diep in zijn ziel leefde deze groote kracht.
Ik kon nu gaan waarheen ik wilde, niet alleen tusschen leven en dood, doch tevens in den Tempel, alle gebouwen stonden nu voor mij open, er waren geen astrale muren meer, niets hield mij tegen. Ik schreef mijzelf de rust voor, die ik dacht noodig te hebben, want bevelen behoefde ik thans niet meer af te wachten.
Als ik uitgerust en gereed was, wilde ik beginnen. Dectar zou

„de weide” zien, ook dat behoorde bij mijn taak. Mijn leven was heel anders dan dat van hem. Toch voelden wij ons één, want wij zagen één wet, waardoor al het leven bezieling kreeg, en dat was „de Liefde”. Een liefde, die tusschen leven en dood als een wet werd beleefd, en die ik daar had leeren kennen, maar die wet moesten alle menschen zich eigen maken.

ster van ons huis willen zien.

[redacted]